

17 maart 1934 Peel in vlammen.

Het vuur woedt over een lengte van ongeveer drie kilometer onder de gemeente Someren, Asten en Nederweert.

5 Vrijdagavond tegen zes uur is door tot nog toe onopgehelderde oorzaak brand uitgebroken in de Limburgsch-Brabantsche peel. In betrekkelijk korten tijd had het vuur - door een fellen Z. O.-wind aangewakkerd - een angstvallig grooten omvang aangenomen. De veen- en heidebrand woedde na eenigen tijd namelijk reeds over een lengte van ongeveer drie kilometer en het vuur vrat als maar voort in Z. O. richting.
10 De vuurzee was dan ook tegen negen uur van dien omvang, dat naar het oordeel van deskundigen uit de veenbedrijven alle bluschpogingen gevoeglijk ongedaan konden blijven.

De vuurzee, die Vrijdagavond in de peel woedde, was van zulk een omvang, dat het vuur reeds op uren afstand waar te nemen was. Toch was de belangstelling bij het vuur
15 betrekkelijk gering: wat groepjes personeel en arbeiders uit de verschillende veenderijen; de politie uit de streek en enkele peelwerkers, dat was de belangstelling, die er bestond voor het geweldige, min of meer beangstigende schouwspel.

Het vuur was niet dichtbij te benaderen. Niet alleen, om de geweldige hitte, die de
20 brandende hei- en veengronden afwierpen, maar op de eerste plaats, omdat men er nooit zeker van is, wanneer het vuur daar zijn vernielend werk verricht heeft. De strooken peelgrond, welke oogenschijnlijk door het vuur geheel zijn verteerd, blijven bijna steeds nasmeulen onder de grondoppervlakte. Lang blijft de afgebrandde peelgrond ten
25 gevolg hiervan een geweldige hitte uitstralen en niet zelden gebeurt het, dat de brand met een plotselinge vuurstraal, die vanuit den turfgrond opschiet, in hernieuwde heftigheid ontvlamt. Temeer waar hier de vuurzee door den striemenden wind, die over de peel woedt, als het ware voortgejaagd wordt, moet men steeds op een
30 behoorlijken afstand van het vlammenspel blijven en is elke blusschingspogingen practisch onmogelijk.

Deskundigen zagen er Vrijdagavond tegen tien uur geen gat in, hoe dezen peelbrand tot
35 een einde zal komen. Het vuur heeft namelijk nog het grootste gedeelte van de peel voor zich en de wind woedt nog in alle heftigheid voort, zoodat het vuur steeds verdere gejaagd wordt over de Brabantsche en Limburgsche hei- en veengronden. De mogelijkheid bestaat nog, dat het vuur zal stuiten op een der wegen, die de peel
40 doorkruisen. In de streek weet men echter uit ondervinding maar al te wel, dat het gevaar voor overwaaien der vlammen of voor het onder den aangelegden weg doorvreten van het vuur niet denkbeeldig is.

Wie in de peel zit, ziet niet op een turfje en bij een peelbrand speelt een
45 hectaartje grond geen voorname rol. Maar bij een vlammenspel zooals dat Vrijdagavond woedde, wordt toch enorme schade aangericht. Nog grooter zal deze schade echter worden, als de verschillende scheepsladingen turf, die over heel die streek verspreid te drogen staan, alle door het vuur verteerd worden. En het gevaar hiertoe is groot. Woningen liggen er in het thans geteisterde peelgebied weinig of geen. Bovendien ziet
50 de peelboer tijdig het dreigende gevaar. Hij kent zijn streek en weet, wat hem in geval van peelbrand te doen staat. Wanneer de vlammen huizenhoog oplaaien en over een onafzienbare vlakte alles wat ze op hun weg ontmoeten kaalvreten en vernielen en de hemel over de heele streek rood kleuren, controleert hij even de windrichting en als deze niet naar zijn gebied wijst, segt hij tegen zijn vrouw "de peel brandt weer, Trien" en... stapt in bed. Een vuurzee zooals de stedeling zelden of nooit te
55 aanschouwen krijgt, verwekt bij de lieden van deze streek weinig verbazing of angst: 't is nu eenmaal een jaarlijks terugkerende ramp, die wel aanzienlijke schade kan veroorzaken, maar toch niet als onoverkomelijk beschouwd wordt.

Naar we hedenmorgen bij informatie vernamen was de brand ingevolge de nachtelijke
55 regens sterk verminderde en liep dood. Gevaar voor uitbreiding was niet meer aanwezig.